

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **H. D. V.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. MV-9077-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. MV-9077-4/SO-2019, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-12337-7/TP-2018, jímž bylo podle § 169r odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podané podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost byla podána na území, ačkoliv k tomu nebyl žalobce oprávněn.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě nejprve namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu. Opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 téhož zákona. Při vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla také porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, tj. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán pochybil, pokud zastavil řízení o jeho žádosti o vydání povolení k pobytu s odůvodněním, že k tomu v dané době nebyl oprávněn. Žalobce tvrdil, že podal svou žádost v době, kdy pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Předmětné povolení mu stále svědčilo, jelikož žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žalobcoví žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu byl soudem přiznán odkladný účinek. Důsledkem odkladného účinku žaloby totiž je ponechání dosavadního pobytového oprávnění. Žalobce tak měl za to, že podmínku pro podání žádosti na území České republiky splňoval. S ohledem na uvedené poté namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.
4. Dále žalobce konstatoval, že z doložených dokladů je zjevné, že splňuje veškeré podmínky pro prodloužení povolení pobytu. Přesto správní orgán prvního stupně řízení o jeho žádosti zastavil. Tím, že žalovaný takové rozhodnutí potvrdil, zatížil své rozhodnutí nezákonností.
5. Žalobce rovněž poukazoval na zásadu materiální pravdy a nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivá řešení. K tomu konstatoval, že v době podání nyní posuzované žádosti pobýval na území České republiky zcela legálně a splňoval veškeré podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu. Za uvedené situace bylo nespravedlivé povolení k trvalému pobytu nevydat. Podle žalobce správní orgány nezohlednily specifické okolnosti případu a pouze z formálních důvodů odmítly posoudit podanou žádost. K možnosti projednat předmětnou žádost a ke správnosti takového přístupu žalobce odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že nelze tolerovat orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Ústavní soud zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona. Žalobce dále upozornil na to, že Ústavní soud považuje za určující pro nalézání práva, že je nezbytné vycházet z individuálních okolností daného případu. Žalobce v této souvislosti poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a byl přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno v rozporu s výše uvedenými principy.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když mu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Ačkoliv je rozhodnutí o zastavení řízení procesní povahy, ve své podstatě fakticky meritorně řeší Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

danou věc a má důsledky rozhodnutí ve věci. S ohledem nato mělo být žalobci umožněno seznámení se s obsahem spisového materiálu a vyjádření se k němu. Jedině tak podle žalobce bylo možné reagovat na případné nedostatky správního spisu. Naproti tomu správní orgán prvního stupně prakticky okamžitě poté, kdy oznámil pokračování v řízení, toto zastavil.

7. Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné i s ohledem na to, že se správní orgán vůbec nezabýval posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti upozornil na skutečnost, že podle správního řádu je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Vzhledem k odůvodnění napadeného rozhodnutí byl žalobce přesvědčen, že žalovaný buď vůbec nevzal v úvahu skutečné vazby žalobce na území České republiky, nebo tyto posoudil v rozporu se zákonem. Žalovaný vycházel čistě z existence základních rodinných vazeb na území domovského státu, aniž by jakkoliv reflektoval např. dobu pobytu žalobce na území, jeho podnikání, či to, že pomocí práce v České republice zabezpečuje svou rodinu v zemi svého původu. Pokud tedy správní orgán v daném případě vyloučil nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nelze než označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostává do rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a založené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky účastníka řízení, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč argumentaci účastníka řízení považoval správní orgán za nedůvodnou a jeho námitky za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Soud konstatuje, že ze žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je zřejmé, z jakých důvodů došlo k zastavení řízení, a to konkrétně proto, že žalobce nebyl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. V době jejího podání nepobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu, ale oprávněně pouze na základě přiznaného odkladného účinku žalobě podané proti rozhodnutí, kterým mu nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Správní orgány obou stupňů shledaly, že ačkoliv byly u existujícího a pravomocného rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 15 A 70/2017-33, odloženy účinky spojené s jeho právní mocí, neznamenalo to, že by byl nastolen stav, jakoby předmětné rozhodnutí nebylo vydáno a zakládalo žalobci oprávnění žádat o vydání jiných oprávnění k pobytu.
14. Vzhledem k uvedenému je soud přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňují veškerá kritéria přezkoumatelnosti. V projednávané věci nedošlo ani k porušení § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu. Soud rovněž neshledal, že by shora uvedené závěry správních orgánů obou stupňů neměly oporu ve správním spise či v závěrech z něj vyvozených, jak bude rozvedeno níže.
15. Mezi účastníky řízení je v projednávané věci předmětem sporu otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. zda v nyní souzené věci žalobce skutečně nebyl oprávněn k podání žádosti o trvalý pobyt na území České republiky.
16. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení této otázky tyto podstatné skutečnosti. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ od 19. 9. 2008, naposledy s platností do 19. 9. 2015. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 10. 2015, č. j. OAM- 32545-10/DP-2015, bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o prodloužení platnosti tohoto povolení. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j. MV-6004-5/SO-2016, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Následně žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, v níž se domáhal jeho zrušení a současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 3. 4. 2017, č. j. 15 A 70/2017-33, tomuto návrhu žalobce vyhověl a žalobě odkladný účinek přiznal.
17. Dne 4. 9. 2018 podal žalobce nyní posuzovanou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá ze správního spisu, tuto žádost žalobce podal v době, kdy stále trval přiznaný odkladný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účinek žaloby. Řízení o této žádosti bylo správním orgánem prvního stupně podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno usnesením ze dne 10. 10. 2018, č. j. OAM-12337-7/TP-2018, s odůvodněním, že žalobce nebyl ve smyslu § 69 odst. 5 téhož zákona oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

18. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.*

19. Podle § 69 odst. 5 téhož zákona *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě 5 let a v době podání žádosti pobývá na území:*

a) na povolení k dlouhodobému pobytu,

b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo

c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5.

20. Podle § 69 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 je cizinec uvedený v § 68 odst. 5 oprávněn podat také na zastupitelském úřadu.*

21. Podle § 169r odst. 1 písm. c) téhož zákona *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

22. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce podal svou žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky v době, kdy na jejím území pobýval toliko na základě přiznaného odkladného účinku jím podané žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.

23. K vlivu přiznání odkladného účinku žalobě na možnost cizince podat žádost o pobytové oprávnění se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, který např. ve svém rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že se neztotožňuje s názorem účastnice řízení, že k podání žádosti o povolení k pobytu byla oprávněna, když vlivem odkladného účinku žalobě byla odložena materiální právní moc rozhodnutí správního orgánu, potvrzujícího neprodloužení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu. S odkazem na závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, zabývajícím se účelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[s]myslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné.“

24. Na uvedené poté navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 268/2017-22, takto: „Stěžovatelka v době podání žádosti pobývala na území České republiky v důsledku odkladného účinku přiznaného žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odvolání ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Předmětem posouzení tedy bude to, zda je možné tento pobyt stěžovatelky považovat za pobytové oprávnění vyžadované dle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „k tomu, aby bylo možné považovat žádost stěžovatele o trvalý pobyt za oprávněnou, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 69 odst. 5 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců hovořit“ (viz rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015 - 44). Uvedené se uplatní i při podávání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
26. Smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.
27. Z výše rozebraného je zřejmé, že ani v průběhu trvání fikce povoleného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. v době trvání řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, by nebylo možno tuto fikci považovat za pobytové oprávnění vyžadované dle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy podmínka pobytového oprávnění pro žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle posledně citovaného ustanovení by nebyla splněna. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že tím spíš není tato podmínka splněna ani v okamžiku, kdy stěžovatelka pobývá na území jen v důsledku odloženého účinku zamítavého odvolacího rozhodnutí.“
28. Krajský soud má za to, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, v níž se jedná o žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Po dobu přiznaného odkladného účinku nebylo možné na rozhodnutí správního orgánu, kterým došlo k zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení jeho dlouhodobého pobytu hledět jako na neplatné či nepravomocné. Následkem přiznání odkladného účinku žalobě nebylo prodloužení pobytového statusu žalobce.
29. Lze tedy shrnout, že podmínkou podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území v přezkoumávané věci byl podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pobyt na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nebo zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Žalobce ovšem podal novou žádost na území České republiky v době, kdy zde mohl pobývat na základě přiznaného odkladného účinku žaloby. Tento přiznaný odkladný účinek žaloby ovšem neprodloužil dobu platnosti jeho předchozího pobytu, tj. neměl za účinek, že by žalobce na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jinými slovy řečeno, žalobce dne 4. 9. 2018 při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území nesplňoval podmínky stanovené v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a proto nebyl oprávněn tuto žádost podat na území České republiky. Žalobce mohl žádost podat pouze podle § 69 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6 zákona o pobytu cizinců, při splnění podmínek stanovených v § 68 odst. 5 téhož zákona, na zastupitelském úřadě v zemi svého původu. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud dospěly k závěru, že žalobce v den podání žádosti nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a z toho důvodu řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavily.

30. V další žalobní námitce označil žalobce postup žalovaného, který se odmítl věci meritorně zabývat, za nepřípustný přepjatý formalismus a poukazoval přitom na názor Ústavního soudu. Žalobce byl přesvědčen, že splňoval veškeré podmínky pro udělení pobytového oprávnění. Soud k tomu uvádí, že ve správním řízení jednoznačně vyšlo najevo, že žalobce podával svou novou žádost o povolení k trvalému pobytu v době, kdy pobýval na území na základě přiznaného odkladného účinku jím podané žaloby, na jehož základě ovšem nebyl oprávněn předmětnou žádost podat. Toto zjištění poté zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Zákon nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit, či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit. S ohledem na uvedené se tak nejednalo o formalistický postup, pakliže žalovaný meritorně neposuzoval danou věc, ale o postup v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobní námitka není důvodná.
31. Žalobce dále namítal, že mu před vydáním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, a reagovat tak na nedostatky obsahu správního spisu. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčil. Ačkoliv je ze správního spisu zřejmé, že správní orgány žalobci výslovně neumožnily seznámit se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu, v daném případě nedošlo s ohledem na povahu zejména prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práv žalobce na spravedlivý proces.
32. Nejvyšší správní soud již v této souvislosti, např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že „[n]elze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníku k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění.“ Nadto soud uvádí, že v nyní souzené věci tvořily součást spisu toliko podklady předložené přímo žalobcem, dále usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 15 A 70/2017-33, o přiznání odkladného účinku žalobě, a výpis z cizineckého informačního systému, obsahující údaje o pobytu žalobce na území. Ve všech případech se tedy jednalo o podklady, jejichž obsah byl žalobci znám, a proto v dané věci nemohlo dojít k porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu či újmě na jeho procesních právech. Žalobní námitka je tudíž nedůvodná.
33. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Netyká se rozhodnutí procesního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do osobního či rodinného života cizince. Stejný názor zastává ostatně i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. v tomto smyslu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, či ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). I tuto námitku soud proto hodnotí taktéž jako nedůvodnou.

34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
35. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. června 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)